

ג'ליון מס' 67

כומלץ להזמין את הגuest ליראות שבת

ראש הישיבה

נקודה מtopic "לחיות עם פרשת השבוע"

"דבר אחר, זיכר לאברהם", ומה הזכר ג' אבות, אמר ר' לוי: אמר מר משה: רבנן הולם, חיים הם המתים? אמר לו: משה, נעשית מיה? אמר לו משה: אם אין המתים חיים, מה יישך לומר לאבון, יפה את עשוה להם כל מה שתבקש, אבל אם חיים המתים, מה ישך לומר לאבון לעתיד לבא, כייעמדו אבותיהם ויקשו מפרק הבίוחה שהבטחתם מה ישך להשיבותם, לא כך הבטחתם שאתה מרבה בניהם כוכבי השמים, וכובשי תבקש לכלאון, היו זיכר לאברהם".

משה אומר לקב"ה - אם אתה מסתכל במבט של אין ובעשו, כביכול אין עבר - לא מתחשבים באבות, ואין עתיד - אין תחית המתים, אז התגובה ראייה לחטא העגל היא כליה. אך במבט לעילו יותר, הסוקה את הדור הזה בחור כל הדורות, מהאבות ועד העתיד הרחוק בוורות של תחית המתים - גם לדור הזה יש תפקיד, וגם הדור הזה הוא חלק מכל ישראל, ולא ראייה לו כליה. מבט شامل בתוכו גם את תחית המתים הוא מבט שבמיט אל הפנימיות. אמנם חטאו ישראל, אך החטא לא נידון במבט החיצוני, שאז ראייה כליה לחוטאים, אלא במבט פנימי אל הנשמה, אל החלקו של הדור הזה בכל הדורות.

mbut זה הוא המבט שראוי להנaging את כל ישראל, ועל כן הקב"ה לא מקבל את אמירותו של משה "מחני נא". מבט כללי ופנימי זה המבט שאיתו יכול משה להנaging את ישראל גם בארץ ישראל.

הדברים אמרוים כלפי אמירותו של משה שנותן שנשמעות לעתים באיר דרונו, וש להן אחיזה ושביתה גם בקרב הציבור האמן על תורתו והדרותו של הרוב קוק צ"ל.

לראות את הפנימיות של הדור זו משימה קשה. אנו יודעים שלכל יהודי יש נשמה גדולה, וכך אם הוא פושע - נשתחוו טהורה היא. علينا להפנוי וללמוד את הדיניה שוגם לכל ישראל נשמה, וגם הדור כולו יכול להיות פושע כלפי חוץ וכן במבט פנימי. זהו המבט של משה רבנו, כפי שمدגיש הרב קוק צ"ל בדוריו (אגרות ראייה ח"ב אגרות תקן"ה):

"ונפנוי-כך יויתה מדתו של משה ובינו לעליון השלים לקרב רוחקים, עד שרבב אפיקו את העבר רב, ואך על פי שזה גורם אריכות הגלות, מכל מקום סוף-כל-סוף יעלו גם הם, כי בחדאי יתקיים בהם יתנו לך לבך וכל עצך ימלא, וחיש"ת מקיים דבר בעדו ועתצת מלאconi שלים".

ההנaging של משה רבנו שהתקבלה על ידי הקב"ה כראיה להנaging את ישראל היא ההנaging שבתגובה לחטא העגל - מבט על פנימיות כל ישראל.

topic השיעור שניית בתאריך י' בסיוון תשס"ט
השיעור המלא נמצא באתר היבואן

בפרשנהנו העם מתאוננים ומבקשים בשור, ותגובתו של משה רבנו (במדבר י"א, י"ד):
"וישמע משה עת חעם בכה למשפקתו איש לפתח אהלה ויקר אר ה' קאל וביערini משה עת. ואמיר משה אל ה' קמיה קרעת לשביך ולקמה לא מצת חון בעיריך לשום את משלא כל חעם סחה עז. חאנכי קרייטי את כל חעם קאה אם אנטיכי ילקתייה כי תאמר אל שארו באחו ביחס פאשר וליא האמן את פינק על הנקמה אשר נשבעת לאחתיו. מאנו לי בשר לחח לכל קעם סחה פיכו צלי לאמור תנה לנו בשר ונאכלת. לא אויפל אנטיכי לבי לשאת את כל קעם סחה פיכו בעיוק ואל אראה ברוצקי". ואם קכח את עלה לי הרגני נא הרג אט מזאתי חון

הקב"ה עונה לטעו הארוך - "אספה לי שבעים איש", שייאו יחד עם משה את המשינה לטוחו תשובות. האחת לטוחו הקצר - נתינה בשור לעם, ובמשנה רבנו ובמדרתו, אנחנו רואוים לכך כלל. אנו עוסקים במה שאנו יכולים ללמד ממה שנכתב בתורה ובבדורי חז"ל על משה ועל מעשיו, מתוך הבנה שאנו מודדים את משה במדרגתו, ודנים בו ובמעשיו חילתה.

הקב"ה עונה לטעו הארוך - והשניה לטוחו תשובות. האחת לטוחו הקצר - נתינה בשור לעם, והשניה לטוחו הארוך - "אספה לי שבעים איש", שייאו יחד עם משה את משא העם.

חז"ל בזוהר הקדוש משווים את תגובתו של משה כאן, לתגובתו בחטא העגל (ח"ג קון"ה ע"ב, בתרגום): "ונא וראה, שכן ידע משה שהוא מות ואין נכנס הארץ, שחרי אליך ומיד אמרו דבר זה. על כן לא צירק האדם בעת שעורי בкусם קלל את עצמו, כי מהו עומדים עליו שמקבלים דבר זה. בזמן אחר שביקש מיתה, לא קבלו ממנה ממש שהכל היה לתועלת ישראל. עתה לא אמר זה אלא מותן כעס דוחק, ועל כן קיבלו ממנה".

בתגובה לאפסוף, משה אומר: "הרגני נא הרוג", והקב"ה מקבל את דבריו, משומש שנאמרו בкусם. מיד אחר כך מתרבאים אליך ומיד: "משה מת והוא השוע בעכניות". עבוס של משה כאן הוא מן הדברים שבכערום, כך אמרוים ח"ל, לא נכנס הארץ.

בחטא העגל, לעומת זאת, והקב"ה לא מקבל את דבריו, מושם שם נאמרו בלא מספרך אשר כתוב, והוא שמא כתובות ל"ב, ל"ב): "ויאם און מהני נא בעס אל תועלםם של ישראל".

מהו שורש ההבדל בין שני המקומות?

בפרשנהנו, משה לא מתייחס כלל לבקשתם של העם. משה חיש, כביכול, חשור אונים, ועל כן כועס. העם הוא ביתו למבוט על מה שקרה כאן וعصיו. העם רוחה בשור. כיוון שאין זה מביא לכעס.

בחטא העגל, לעומת זאת, התורום משא מבט עליון, והוא את המציגות בצדקה הגבוהה והפנימית. כך דורשים חכמים (שנותר ובה פרשה מ"ד, ו':)

פינת הילדים

נחיות חיה כשרה וכרכן!

(לאחר מציאת המושג בקשר לשולחן שבת מאבاما להרחב על המושג שמצוותם)

האטם כפָּהוּ הַכְּאָה...

3. מדוע תפילה
"א-ל נא רפא נא
לה" כל כך
קצרה?

2. אילו פסוקים
כביכול לא
שייכים למקום
בפרשנה?

1. מה סימן של
תקיעה
בחצורתה אחת
ומה סימן של
תקיעה בשתי
ಚצורות?

"מהשתוקקות שהוא מבקש ה' באמת, אף שעדיין אין מאיר בלביו, בא השמחה בלב ומזה בא ליראה.

ושוב, מהיראה שנפתחה בלביו יותר על ידי זה ההרגשה
שה' יתברך עומדת עליו ורואה בעשוים ומחשובתו ומצפוני ליבו,

יחזור עליו השמחה בה"

(רבי צדוק הכהן מלובילן, פרי צדיק, בהעלותך א')

וחושבים בכיה, וכך הוא מוצא את עצמו מאוכזב שוב ושוב. חם מבקש בא בענווה, והוא רוצה, והוא חש בחסרונו, אך הוא לא חוש שזה חייב לקרות בלבד, רק בגל שהוא החלטת שזה מגע לו. המבקש מוכן להשקי, הוא מוכן לחנות. וכך, בסבלנות ובהתמדה, הוא מתќדם אט אט. הוא יידע לבחרו את החלומות הייתור חשובים לו. ולעתה, לפחות חמשים. על הארכיטקט שברגע הם פסום חלוביים.

- אך האמת שאפשר גם להתחיל למש את החלום, להבון ש"ע לאט -
תציג מהר". וההensus הכי גדול מורכב מצעדים קטנים. שמעתי מראש
השיעור של בירם ביבנה צ"ל שככל היה ורוצה לדעת את כל הש"ס,
הבעיה היא שהוא רוצה שזה יקרה בלילה אחד, ובלילה הזה הוא גם
רוצה לשון שמונה שעות.

בדאי לנשות לעשות סדר בחלומות שלנו, להחליט באיזה מהם אנחנו מוכנים להתחילה, ובחרו בצד קטן ומשי שיכניס אותנו למסלול שלרגליים בארץ אך סופו בשמיים. זה יכול להיות משנה או פרק יומי, זה יכול להיות שיחת ראשונה עם מאמן או יועץ אישי או עסקית וזה יכול להיות שיעור ראשון בגינה. אז בואו נבחר משחו קטן אחד ונתחיל ממש את החלום.

שנזכה בקרוב להגשמה החלום שכולל את כל החלומות, החלום הגדול של העולם כולו, בניית בית המקדש והגאולה השלימה.

מתרוך אתר "משכן" - מכוון להעצמת הפרט והמשפחה
<https://mishcan.co.il/f-bamidbar-3/>

מעבר לכך, המחייבות לשערת הדיברות כברית עם הקב"ה, הופכת כל אחד ואחד לשליחים של הבורא בעולם, כאשר משורה בידים האחוריות לתיקן את העולם ולהפוך אותו למקום מסרי יותר.

אזו איך אנחנו פועלים כדי להציג את החוזק? תנו לנו עשרה מפעילה פרויקטים בכל רחבי הארץ, הכוללים בין היתר מפגשים מרחוקים ומעצימים לסטודנטים וצעירים מכל הקשת הפליטית ההדדית שביב הערכים בשלב עשרת הדיברות. ברור' ה' המפגשים זוכים לפופולריות רבה, ומתקייםים בשדרות, בטכניון, בירושלים בלבד, ואין לנו שום תוכנית לעוצר כאן.

במה כן מקדמת תנועת שרת שיתופי פעולה עם ארגונים יהודים בינלאומיים ("Ziering Brandeis Collegiate Institute" (BCI) ו"האל בקמפוס", כדי ליצור תוכנית ייחודית בזום לצעירים בכל רחבי ישראל אמרה **ב.**

מלבד תוכניות אלו, תנועת עשרת הערים סדרנות בשנים האחרונות 65,000 יילדי בית ספר החשופות אותם לשיח על ערכיהם ומעודדת אותם לגבש אישיות ערבית. כמו כן אנו מعتبرים קורסים מיוחדים לאור ערכי עשרה הדיברות בתחום היזוגיות, הינה לבת מצווה והעצמה נשית, תערוכות אומנות עם פוקלוטות מוביילות לאומנות כגון "בצלאל", אפיפלו פרויקט מיוחד בשיתוף פעולה עם עיריית שדרות ומרכז חסן בכיר, המציג סדרת מפגשים סדנאים לחיזוק החסון הפנימי של תושבי העיר לאור ערכי עשרה הדיברות.

בנוסף, תנועת>Userת בשיתוף פעולה עם תלמידי הישיבה שמואל לילברג (מחזור מ"ה), הקימה את אTOR החדשות 'מבט חדש' - יוזמה שמטרתה לספק דיוחי חדשות מתחן עין טוביה וחביבת על המציגות.

אנחנו מוחיבים, מתפללים ומשתדלים להמשיך בפעילות שלנו כדי לאחד את עם ישראל ובנות חברה ערבית ואנשימים ערכיים המוחוברים יותר לעצםם. לקב"ה, ואחד שני, בחקוקה להרבות אהבת חיים.

צפיפותם, עקלב, איזורו של גן, בזקוחו על חיבורו לאחורי הגן. צפחו שאותה השורה של תנועות עשרה כדי ללמד עליון עוד. שנזכרה בע"ה להחכר לעשרה הדיברות בצהורה פנימית ולהביא לאחדות אומנית עם ישראל.

**מתניה זילברברג מתגורר בשדרות
וממוביילי "תנוועת עשרת"**

וושי היה טכני מוחשבים, שידע היבט את עבודתו והצלחה בה. אבל הוא לא אהב את הבוס הקשוח והקפדן, ומאיד עס, שבסופו של דבר רוב הרוחות הולך אל הבוס. היה ליושי חלום להיות עצמאי ולפתח עסק משלהו, בו לא יצטרך להיות נתון לשיגעונותיו של אף אחד, ויהיה אדון לעצמו. יושי היה מקתר רבות על הבוס לחברים, לאשתו ולמשפחה. אך יושי מعلوم לא ניסה באמת להגשים את חלומו, והוא נשאר בעבודתו זו עד הפנסיה ...

לכל אחד מאיתנו יש, או לפחות הוא, הרבה חלים. כשאנחנו צעירים
ש לנו יותר חלים, וככל שאנחנו מתבגרים, אנחנו לאט לאט
מתהיישים מהם... אז מה הפתרון להפסיק לחלום?
לא, אסור לוותר על החלום. החלום הוא חשוב, והוא מגיע
מהונשמה שבאה מעולם שמעל עולמו ומגלותו. החלום הוא הדלק של
המציאות, אבל דלק, אם לא יודעים איך להשתמש בו, עלול גם לעשות
שריפה... צריך ללמוד איך ממשים חלום.

ברשותה אנחנו פוגשים עני סוגஆנש שמעוניינים לפרק את גבולות המציאות. בוחניהם של הפלרשה, אלו אנשים שלא יכולים להקריב את הפסח במנועו, כי היו טמאים. הם בקשו להזכיר את הפסח אחרי שעבר הזמן. ובמהמשך אנו פוגשים את המתאוננים, שמבקשים בשובם צצע המדבר. הראשונים נחפשים באור חיובי מאי, וمبוקשים ניתן להם בשמחה, ואילו האחרונים נגענים. מה ההבדל ביןיהם?

בכון, זה מדובר על פסח חדש על שיר תאווה סתום, אבל יש שהוא נוסף, הוא גם חשוב מאד: אלו בוכים ואלו מבקשים. לבסוף לא מוביל אותו לשום מקום. לבקש זה כבר דבר אחר. המתואן מגיע מגאותה, הוא חושב שככל מה שהוא רוצה מגיע לו מיד. אך מה העשות והחיבים לא

"תנוועת עשרת" | מחרוז ל"ט | מתנית זילברברג

מואז ימי לימודי בית המדרש, קשה היה כי שלא לשים לב לדגש העוצם שנוטן ראש הישיבה לחשיבות של תקשורת בחור העם, שיח בין אנשי מרכעט שונים, ומפגשי פנים אל פנים על שלל צורותיהם. למehrבה הצער, ביום נראה כי הצורך להידברות גדול מתמיד. בעת כתיבת שורות אלו, קשה שלא להבחין בששע העומק שנפער בחור העם, בחוסר החדיבות והשחית, המביטה את המחליקת העמוקה שיש בינוו על ערכיו חליבת הרואיים. האם אחזנו מדינה יהודית יותר מדמוקרטייה? האם להיפך? האם וואי להזקק את הרפורמה או שמא היא בעצם מהפכה משפטית? מחלוקת אלו מפלגות משפחות ומוסיקות בין חברי, מחלוקת ברב תחומים ארכויים אמם הילר הלאומי שלו גינויו לפרט

מספרים בבדיקות הדעת, שיש ארבעה מצבים שבהם כולן מאוחדים; בשש מלחמה, כיש אסון, כשבעל הקורא עונה בקריאת התורה, כאשר נהג האוטובוס לא פותח את הדלת האחורייה. לבניינימה רצנית, אנחנו מאמנים שלא צריך לחתחדך רק סביר בדברים שליליים. ברוך ה' קיים דבר חיובי אשר כולנו יכולים להתחדך סבירו. בברבר לפני 3,335 שנה, עםדו כל בני ישראל מרוגנות הר סיני ושם קיבלו את שערת הדיברות. במועד זה, עם ישראל והעולם כולו זכו לקשר בלתי-אנטגוני עם הבורא, מתוך חזות האחדות נפלאה, "איש אחד בלב אחד". לפניה תפיסת "תנוועת עשרה", שכחית להיות מומוביליה, המשימה העומדת בפנינו היא להתמקד במה שיש לנו במשותף. לא לעסוק בשאלת על מה אנחנו חלקים, אלא מה אנחנו חלקים. علينا להשיק בוחות כדי להביעו ובהדרגה את להבוי לאחדות לאומות אברהם חיו.

אם כוונת המנכנה המשותף הרחוב ביותר שקיים הינו "עשרה הדיברות". מנסיונו האישית עולה כי רוב רווחה המוחלט של החברה הישראלית רוצה להשאיר לפיה הערךם בלבד עשרת הדיברות. כך גם עולה משקר שעשינו באמצעות מכון 'מין' צמה', לפיו 89% מהמשואלים بعد שערת הדיברות יאומצו בתור ערכי החברה במדינת ישראל, וכי 93% מאמנים בעשרת הדיברות.

אננו תקווה, כי ערכי עשרת הדיברות יהוו ערךם שוכלם ויכלו להסבירים עליהם, כל אחד ואחת מהוויותם, ומתוך כך נגיע לשלם בינוינו. אולם, כמובן שלא יכולים לא נסכים על הכל. זה לא אפשרי ואמור – זו לא אמונה, כמובן שלא יכולים לא נסכים על הכל. זה לא אפשרי ואמור – זו לא אמונה. כל אחד וכל אחת מבאים את פנויוותם הייחודיים.

